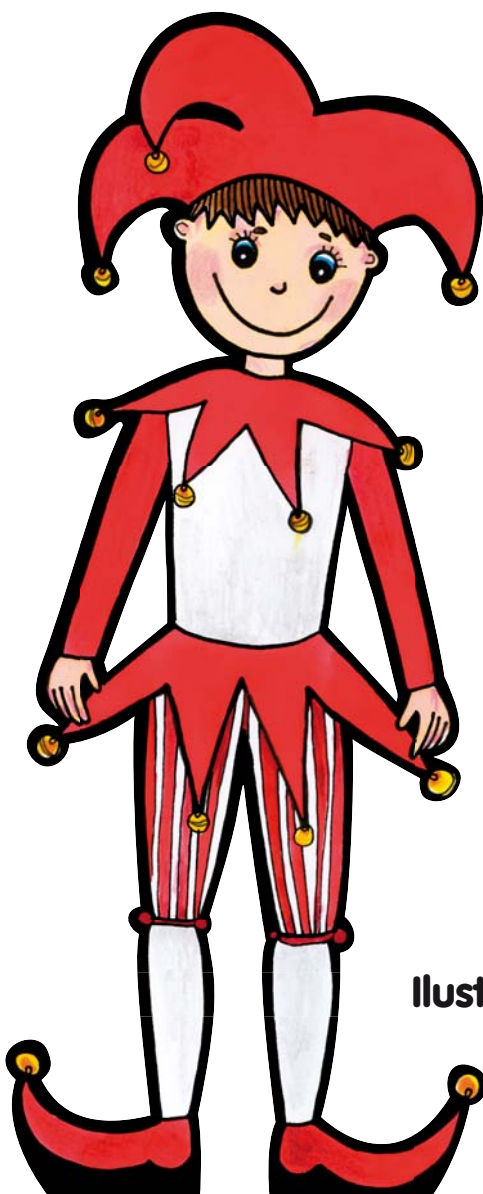

scénář k pohádce
KARKULÁK
pro loutkové divadlo

Napsala: Ivona Březinová

Ilustrace: Lenka Procházková

Osoby:

Červená Karkulka

Babička

Vlk

Kašpárek

Myslivec

Žába

Ptáček

Obsah:

1. obraz – kulisa lesa5
2. obraz – kulisa světničky v babiččině chaloupce ..8

Scéna před oponou.

Karkulka: *Smutně stojí na scéně, je opřená o rám boční kulisy*

Kašpárek: *Radostně přihopsá z druhé strany, všimne si Karkulky a překvapeně se zastaví*

Ahoj, co tu děláš?

Karkulka: Čekám.

Kašpárek: A na co?

Karkulka: Na to, až zase začne představení.

Kašpárek: *Vesele si poskočí*

To já taky. Už se moc těším. Hele, že ty jsi Karkulka.

Karkulka: Ano. Karkulka Červená. Jako bys mě neznal.

Kašpárek: *Dobírá si ji*

Já jsem si to hned říkal. Na lesní vílu ani na princeznu nevypadáš. To bude tou červenou čepicí.

Karkulka: Hm.

Kašpárek: Co je? Vypadáš, jako by ti doma zakázali Večerníček.

Karkulka: *S povzdechem*

Ale ne. Jen že... za chvíli to zase začne.

Kašpárek: Co začne?

Karkulka: *Nešťastně*

No... budu muset za babičkou... lesem... potkám vlka... vždyť víš, ne?

Kašpárek: Ano, vím. Tuhle pohádku znám jako svý boty.

Zadupe

Karkulka: *Ožije a dychtivě se zeptá*

Vážně ji znáš tak dobře? A... nechtěl by sis ji zahrát místo mě?

Kašpárek: *Udiveně*

Jako že bych hrál přímo Červenou Karkulku? No, to ne. Holku já hrát nebudu.

Karkulka: *Opět zesmutní*

Škoda.

Ale pak znovu popoběhne ke Kašpárkovi

Hele, vždyť bys nemusel hrát Karkulku. Mohl bys hrát Karkuláka!

Kašpárek: *Udiveně*

Myslíš?

Karkulka: No jasně. Dokonce bych ti ani nemusela půjčovat svůj čepeček. Máš červenou čepici jako pro tři Karkuláky.

Kašpárek: To je vlastně pravda.

Projde se před oponou sem a tam a důležitě se natřásá

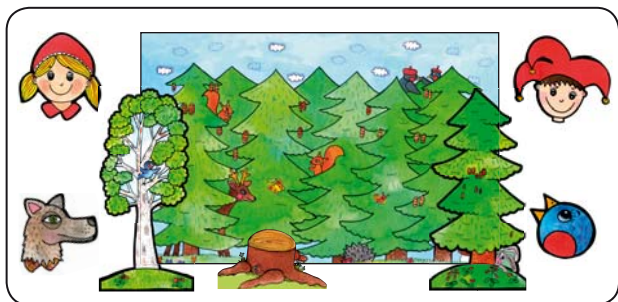
Tak já si toho Karkuláka teda zahraju.

Karkulka: *Popojde směrem k publiku a ulehčeně vydechne*

Uf, to byla práce ho přemluvit. Tak se tady hezky dívejte. A já si zatím skočím k čertovi na horkou čokoládu.

Ozve se zvonění na začátek představení. Opona jde vzhůru

1. OBRAZ

*Na okraji lesa si to vykračuje Kašpárek.
Pyšně se rozhlíží na všechny strany*

Kašpárek: Haló! Už jdu! Vidíte mě všichni? Už jsem tady.

Ptáček: *Slétne z vrcholku stromu a poletuje kolem Kašpárka*

Píp. Co tu děláš, Kašpare?

Kašpárek: *Polekaně*

Pst! nevidíš, že jsem Karkulka? Teda vlastně, co to povídám...
Nevidíš, že jsem Karkulák?

Ptáček: No ano! Píp. Teď jak jsi mi to pověděl, hned to vidím. Ta podoba!
Ta červená čepice! A ta červená sukýnka!

Kašpárek: *Dotčeně*

Jaká sukýnka? Aha... to je můj kašpárkovský kostým, ty skřehotale!

Ptáček: Hele, Karkuláku, a kde máš košíček?

Kašpárek: Jejda! Košíček! Karkule mi ho zapomněla dát.

Kašpárek se otočí k lesu a silným hlasem křikne

Kar - kul - koóóó! Ko - ší - čééék!

Ze zákulisí se ozve Karkulčin vzdálený hlas

Karkulka: Já teď nemůžuůů, jsem v peklééé a piju horkou čokoládůůůů!

Ptáček: *Pípne pobaveně směrem k publiku*

No, nepraštili byste ji? Pořád by jen mlsala a za chvíli zas bude říkat, že je jí malá sukně.

Za kulisami se ozve hlasité dupání

Kašpárek: *Polekaně*

To vypadá na medvěda. Zachraň se, kdo můžeš!

Kašpárek se pokouší vyšplhat na nejbližší strom

Ptáček: Hloupost! V téhle pohádce medvědi nejsou. Píp.

Kašpárek: Ne?

Obrátí se k publiku

Jsem z toho celý popletený. V které pohádce že to jsem?

Vyčká na odpověď z publika

Aha. Tak v tom případě to bude...

Dupot v zákulisí zesílí

Kašpárek: ... vlk!

Vlk: Ano, prosím, to jsem já. Ale kdo jsi ty, červený chlapče?

Kašpárek: Já... já jsem Karkulák.

Začne před vlkem poskakovat

Já tady zaskakuju za kamarádku.

Vlk: To vidím, hochu. Ale kde máš košíček?

Kašpárek: Eee... vzal mi ho větříček.

Vlk: Aha. I s bábovkou, co? Tak upaluj za babičkou. Ale ne moc rychle, ať tam nejsi dřív než já.

Kašpárek: Ano, pane vlku. Budu cestou sbírat borůvky do čepice.

Kašpárek odbíhá

Ptáček: Stejně houby najdeš!

Kašpárek: *Volá už ze zákulisí*

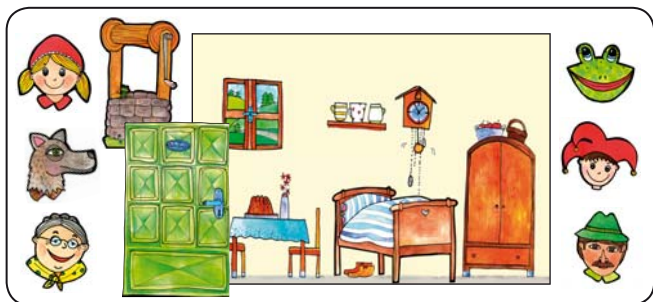
Ano, ano, také houby cestou nasbírám.

Vlk se šouravým krokem vydá za ním. Cestou si brumlá.

Vlk: Tak jdeme. Už mám hlad. Ale ten kluk bude samá kost a kůže.
To Karkulka byla lepší pochutnáníčko.

Opona jde dolů

2. OBRAZ

Kulisa babiččiny světničky. Dveře. Studna. V pozadí je scéna babiččiny světničky, zatím zakrytá velkými dveřmi stojícími v popředí.

Přichází udýchaný vlk

Vlk: Uf, už mě to pobíhání lesem nějak zmáhá. Budu se muset zeptat na ředitelství divadla, jestli by to za mě občas nevzala liška z Budulínka. Stejně ji tu krmí jen samýma koblížkama, možná by si občas ráda slupla nějaké to lidské masíčko.

Dveře chaloupky se poodsunou a zevnitř se ozve nevrlý babiččin hlas

Babička: Tak kde to vážne? Nemůžeš si trochu pospíšet, vlku? Ne, že bych se do tvého páchnoucího břicha tak těšila, ale člověk už tu štrapáci chce mít za sebou. Tak pohni svou vlčí kostrou! Nebo se mám nejdřív trochu posolit? Nebo pokapat medem? Co bys radši?

Vlk: Mně by, babičko, úplně stačilo, kdybyste si zula boty. Pokaždé mě v krku hrozně škrábou.

Babička: Ale nevymýšlej. Moje boty musí být pro vlka jako jsi ty úplná pochoutka. Tak honem. Nebo mám sníst já tebe?

Vlk: *Polekaně*

Nenene... Já si to radši vezmu na starost sám.

Vlk zatáhne babičku za dveře a s hlasitým heknutím ji spolkne. Pak vyleze ven a odporem se otřese

Bléé, proč já mám pořád polykat babičku, když mně babičky vůbec nechutnají.

Obrátí se k publiku

No řekněte, vy máte babičku rádi? Myslím na talíři.

No, a jak já k tomu přijdu? Jeida a dneska je ke všemu jako moučník ten střapatý červený kluk. Kdepak se asi zdržel? Doufám aspoň, že přijde nadívaný borůvkama.

Poodejde před chalupu a křikne

Kdepak jsi, moučníku? Vylez, ty borůvkový koláči! Už na mě jde spaní, ale bez zákusku do postele nemůžu. To bych dostal vyhubováno, že jsem nesplnil všechny povinnosti. A povinností vlka je polykat babičky a Karkulky.

Vlk se zarazí a zamýšleně přechází sem a tam

To je ono. Mám za úkol spolknout Karkulku. A ta tu není. O Karkulákovi v seznamu mých povinností není řeč. I když je červený jako dozrálá jahoda. Nene, Karkulák se nepočítá.

Na scénu přiběhne Kašpárek

Kašpárek: Tak jsem tady, pane vlku.

Vlk: Jdeš pozdě, kluku, už jsem po jídle.

Kašpárek: Jak, po jídle? A co já?

Vlk: Tebe nechci. Nemám tě napsaného na jídelním lístku.

Kašpárek: Ale to neplatí! Já se tu honím po lese, sbírám jahody, borůvky a houby. A nakonec z toho všeho mám houby!

Na okraj studny vyleze žába

Žába: Začíná to být nějak popletené. Jaké houby máš na mysli, chlapče? Houby rozeznáváme jedlé, nejedlé a jedovaté.

Vlk: Neruš, bábo. Teda... žábo. A ty, hošánku, zmiz, nemám na tebe chuť.

Kašpárek se začne vztekat. Dupe a doráží na vlka

Kašpárek: A já chci být spolknutej a chci a chci a chci. Já ještě nikdy v žádným vlkovi nebyl. Tak si to chci vyzkoušet.

Přichází myslivec

Myslivec: Co je to tu za rámus? Plašíte mi po lese jeleny se zlatými parohy. To se dělá, co?

Žába: Nedělá.

Myslivec: No proto.

Kašpárek nazlobeně ukazuje na vlka

Kašpárek: Ale když on mě nechce spolknout!

Myslivec: Proč by tě taky polykal? Vlčí břicho je narostlé tak, aby se do něj vešla babička s Karkulkou. Třetího nájemníka už nepojme.

Kašpárek: Ale já jsem náhradník za Karkulku!

Myslivec: Cože? Ona není ve vlkově břiše? Kde se ta holka zase courá?

Nad studnou zakrouží modrý ptáček

Ptáček: Píp. Ta se má líp. Šla do pekla na horkou čokoládu. Píp.

Myslivec: Tak půjdeme taky. Karkulku si, vlku, slupneš v pekle.

Vlk: Tam bude horko, tam nejdu. To radši slupnu tady Karkuláka.

Obrátí se na Kašpárka

Kašpárek: *Náhle ustrašeně*

A nebude to bolet?

Vlk: Neboj, dám pozor. Ale zuj si boty.

Vlk zatáhne Kašpárka stranou a spolkne ho. Pak znovu popojde doprostřed scény

Blééé. Nebyl dobrej. Dneska mi nějak nešmakuje. Měl bych si něčím spravit chuť.

Chytne žábu a spolkně ji

Fůůj, to nebyl dobrý nápad.

Chytne ptáčka a spolkně ho

Brrr, samé peří.

Chytne myslivce a spolkně ho také

Tak. Konečně dobré sousto. Jen ta puška mě tlačí v bříše. Kvůli té budu rád, až zase všichni vylezou. Jsem hrozitánsky přecpaný. Mé ubohé břicho asi praskne. Jenže... kdo jim teď pomůže ven?

Vlk se zmateně rozhlíží, ale kolem už není ani živáčka

Čert aby to spral, musím do pekla. To jsou ty konce...

Vlk se s těžkým břichem sune na okraj scény a úpěnlivě volá

Karkulko! Karkulkóóó!!!

Opona jde dolů

Všichni herci se jdou před oponu poklonit

Kašpárek: Hu, to teda bylo. Takový puch, jaký je ve vlčím bříše, není ani v pekle.

Vlk se dotčeně ohradí

Vlk: To proto, že si nikdo nezouvá boty. Příště zout! Všichni!

KONEC

Scénář k pohádce Karkulák

Text: © Ivona Březinová

Ilustrace: © Lenka Procházková, www.obrazkovyostrov.cz

Sazba a grafická úprava: Pavla Zimmermannová, pavla.xy@centrum.cz

Nakladatelství: Hyperion s. r. o., www.kufrik.cz

2008

